

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Պ Ա Տ Ա Ր Ա Գ Ը

Մուսֆի զանգակը կը հնչի:
Կ'ըսէր ձայնով մ'աճապարոս:
Ձե՛ս մտնէր. չե՛ս մտնէր, ինչո՞ւ:

Ժա՛մ կայ մոտով, ծաղիկներով,
Խունկի նրբին զուշաներով:
Կը հնչեմ քե՛զ հասար, մըտի՛ր:

Պիտի չքես երգ մը պայծառ,
Վերելքն երգի մը փառքերուն
Երգիտեմք որ կը հեծէ:

Կայ ծեր մը խնջ որ կը մնչի
Բոյր ճերմակ իր քրքումով
Խօսքեր քասիկ երթանկութեան:

Պիտի տեսնես նշարանն՝ ուր
Մայրը կու գար փոքրիկներով:
Կու գայիր դուն ալ միասին:

Թրգմ. ՆԵՍՍԱՐ

Կ'աղօթէր նե — հայրը չըկար —
Նե կ'աղօթէր. բայց աղօթքն այն
Մոլորեցաւ քերելըս փարն:

Պիտի չքես (զիտե անունդ)
Կանչուիդ իրեկն . . . դառն արցունքով
Մտնէր որ գուր, գուր աղօթեց:

Ձե՛ս մտնէր: Դո՛ւն ալ պիտի շաւ:
Բայց շարն աղիկ է, զիտե դու:
Բայց շարն աղիկ է, զիտե ես:

Հնչեցի մօրդ համար . . . բայց ծա՛նր,
Անուշ, զըրոս . . . իբրեւ Ողջոյն
Մօրդ համար որ ոչ եւս է:

Դանչեցի մեղմ ընդհատ ընդհատ
Մըտածելով ք'հեռու էի:
Տրդաք, գորս ալ չըտես նե:

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՊԱՍԿԱՆԻ

Ո Ի Ր Տ

Ճամբան շոյսին կը տանի մուր այս պուրակին.
Բայց շիճին վրայ հաղեցաւ ձիւնը կարապին
Իր արիւնին կարմիր բոշին ուր կը ծաղկին
Վառ կակաչներ որ սիրեն անոր կը պրտակեն . . .

Մանասասի եւ խոր ծառերը տեսնացին
Որ տուներին բաժակը լուռ պիտի քային
Լեցուն մեռնող այս պաներուն գորշ կապոյշին.
Ո՛ր խաղցի, մըտայ յակինք մ'եր իմ հողին . . .

Ուխտեմք աւուրն ալ փակեց դունն այնքան հրաշքի.
Շողը պրկաց ու մարեցաւ կանքեղին բորք՝
Որուն տանող սափորը ջինջ խղեն իր որք

Արանքին վրայ փըշու՛ր կը դասարկի,
Եւ իմ ունայն ձեռքերս այնքան կը պաղտակի
Որ շիճին վրայ ձիւնի յառնումը կարապին . . .

ԳԱՀԻՐԷ

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ